

Várlak

Amikor kinyitottam a szemem, egy erdőben találtam magam. Csontig hatolt a hideg, láttam a leheletem szállni magam előtt. Kabátom cipzárját nyakig behúztam, majd a telefonom után nyúltam, hogy a hold fényén kívül más is világítson nekem a sötétben. Nem értettem, hogy kerültem ide. Feloldottam a képernyőt, ami 3:26-ot mutatott és megérintettem a zseblámpa funkciót. Az ágakat hevesen rázta a szél, bagolyhuhogást hallottam. Magam elé tartottam fényforrásomat, és elindultam az ösvényen előre.

Rettegtem. Fogalmam sem volt róla, hogy mégis mi történik, mit keresek itt. Bakancsom talpa alatt ropogott a vékony hóréteg. A Holdon és a rengeteg fán kívül semmit sem láttam. Nem volt térerő, nem tudtam segítséget hívni, sem bemérni a helyzetem.

Ahogy haladtam előre, megpillantottam egy nagy, faburkolatú házat. A szüleim hegyi nyaralója volt az. Ekkor még inkább összezavarodtam, nem értettem ezt az egészet, rettenetesen vacogtam és féltem. Nem égtek a lámpák sem kint, sem odabent. A bejárati ajtó előtti vasrács is zárva volt. A hó ropogásán kívül minden zaj megszűnt körülöttem. A Hold elé beúszott egy felhő, bennem pedig megfagyott a vér, amikor jobbra néztem. Egy emberi árny bámult rám a fák közül.

Az idegen nem mozdult, ahogy én sem, de a szemei vörösen villantak felém. Abban a pillanatban hátborzongató, hisztérikus nevetés hagyta el a torkát, én pedig rohanni kezdtem. Tudtam, hogy a házba nem tudok bejutni, megpróbálni pedig biztos öngyilkosság lenne.

Miközben lélekszakadva rohantam a sűrű erdőben, a gallyak felsértették az arcomat, hosszú, szőke hajamat és a ruhámat bokrok, ágak tépték. Amikor egy csapat madár ijedtében felrepült mellettem, még a telefonomat is elejtettem, de nem álltam meg érte, mert hallottam, hogy valami vagy valaki megállíthatatlanul vágat utánam. Nem mertem hátrapillantani sem.

Ekkor valami olyan mélyen a karomba vágott, hogy éreztem, kicsordul a vérem. Felszökött bennem az adrenalin, nem éreztem sem a hideget, sem a fájdalmat, csak rohantam az életemért, átugrottam az akadályokat, elhajoltam a vastag ágak előtt.

Hirtelen nem hallottam az üldözőm hangját, halálos csend szakadt az erdőre, a Hold is előbújtt a felhők mögül. Lenéztem a kézfejemre, amiről lecsorduló vérem

egy cseppje épp földet ért, átszínezve vele a fehér havat. Zihálásom enyhült, a szívem sem akart már kiugrani a mellkasomból. Lélegzetemet visszafojtva füleltem és tudtam, hogy még mindig nem vagyok biztonságban. Levettem a kabátomat, hogy megnézzem a sérülésem. Zsibbadt a karom és lüktetett a seb körüli hús.

A hátam mögött egy ág reccsenése hallatszott. Tágra nyílt szemekkel fordultam meg, és az árny közvetlenül előttem állt. Oldalra döntötte a fejét és szélesen elvi-gyorodott.

Felsikoltottam.

*

– Hanna – szólt rám valaki. – Hanna!

Felkaptam a fejem és egy pillanatra elhomályosult a látásom. Megdörzsöltem a szemem és feleszméltem, hogy a meleg, sárgára festett osztályban vagyok, és mindenki engem néz, beleértve a tanárnőt is.

– Nem zavar, hogy órán vagy? – kérdezte nem túl kedvesen, felvont szemöldökkel.

Nem tudtam megszólalni a megkönnyebbüléstől. Csak egy „elnézést” tudtam kinyögni, de abban a pillanatban a karom sajogni kezdett. Odakaptam és jeleztem, hogy ki szeretnék menni a mosdóba. A tanárnő ezt cseppet sem értékelte, de kimehettem.

Végigfutottam a szekrényekkel szegélyezett folyosón, befordultam balra és fel-téptem a női mosdó ajtaját. A helyiségbe belépve már vettem is le a pulóverem, és a tükör előtt állva szemügyre vettem a karom.

Nem hittem a szememnek. Egy jókora seb éktelenkedett rajta, pontosan ott, ahol az álmomban megsebesültem.

– Ez lehetetlen! Ilyen nem létezik – mondtam ki hangosan, miközben az arcomat figyeltem a tükörben.

Ekkor bevillant egy emlékkép az árny vonásairól és a vörös szempárról. Kirázott a hideg. Szinte sokkos állapotban próbáltam értelmezni, hogy mi történik velem.

Megnéztem újra a karom. Nem vérzett, de még egyértelműen friss volt. Ré-mesen fáj, és szerintem össze is kellett volna varrni, de ki hinné el nekem ezt a történetet? Márpedig magyarázatot nem tudok adni.

– Hazamegyek – döntöttem el, és rácsaptam a mosdó szélére, majd elindultam.

Már kicsengettek, így reméltem, hogy ki tudok surranni magyarázkodás nélkül az épületből. Bementem az osztályba, felkaptam a táskám és már kint is voltam. Futottam hazáig.

Szerencsére a szüleim dolgoztak és a bátyám épp máshol lopta a napot. „Majd jövök. Tomi” – állt egy cetlin a bejárati ajtó retesze alá ragasztva. Megfordultam és felmentem a lépcsőn. A fürdőszobában az első dolgom volt levenni a pulóverem,

majd a szennyesbe hajítani. A mosdó szélére támaszkodva belenéztam a tükörbe. A hajam csapzottan lógott össze-vissza a futástól, és borzasztó sápadt voltam.

– Mi van veled? – kérdeztem a tükörképemtől, ami természetesen nem válaszolt.

Beletúrtam a hajamba és kinyitottam a tükrös szekrényt, ami a falra volt felfüggesztve. A sebem enyhén vérzett. Fogtam egy törülközőt, ráharaptam, leemeltem a fertőtlenítőt a polcról és a karomra öntöttem belőle egy keveset. Mintha forró kést nyomtam volna a húsba. Valami morgásszerű hang hagyta el a torkomat, és még a könnyem is kicsordult, de nem számított. Körbetekertem a sebes karomat kötszerrel, kezet mostam és átvonultam a szobámba.

Kerestem egy pólót, amit felvehettem, aztán leültem az ágyamra és az ölembe vettem a laptopom. Elindítottam egy lejátszási listát, majd végigdőltem az ágyon. Délután kettő. Néztem a plafont és ezer gondolat futott át az agyamon. Próbáltam értelmes magyarázatot adni a történetekre, de egyszerűen képtelen voltam rá. Azt hittem, hogy csak egy álom volt, de erre rácsáfolt a seb a karomon, sehogy sem tudtam megmagyarázni a történeteket.

Éreztem, hogy elnyom az álom. Még mindig egyedül voltam, úgyhogy lekapcsoltam a gépem, magamra húztam a takarót és szinte azonnal elaludtam.

*

Arra ébredtem, hogy a takaró lassan csúszik le rólam. Amikor egy kicsit magamhoz tértem, rájöttem, hogy valaki nemes egyszerűséggel lehúzta rólam.

– Nem vicces, Tomi! – kiáltottam bosszúsan. – Hagyj aludni!

Abban a pillanatban valaki megragadta a lábam, rászorított, és teljes erejével megrántotta. Felordítottam és rugdalózva felültem, de nem volt a helyiségben senki, a szobám üres volt. Amikor a bokámra néztem, egy nagy, lila folt éktelenkedett rajta.

Annyira megijedtem, hogy észre sem vettem, hogy a bátyám berontott a szobámba. Ránéztem a telefonomra. Délután 3:26. Ugyanezt az időt mutatta álomban is.

A telefonom csilingelni kezdett. „Jól vagy? Csak úgy elrohantál ma” – írta Liza, a barátnőm. Nem mondhattam el neki, hogy mi történt, ezért csak annyit válaszoltam, hogy kicsit rosszul éreztem magam. „Csajos hétvége?” – jött az újabb kérdés. Ezen elgondolkodtam, próbáltam meggyőzni magam arról, hogy van ésszerű magyarázat a történetekre, így végül belementem. Szükségem van a figyelemelterelésre.

*

Péntek este otthon maradtunk, és egész éjjel horrorfilmeket néztünk. Nem igazán volt hangulatom hozzá a történetek után, de mivel ez a péntek esténk hagyománya, nem akartam kibújni alóla. Reggel 6-kor végül elaludtunk Liza szobájában, teljes nyugalomban szundikáltunk egészen délutánig.

Szombat este elmentünk bulizni Lizával és Esztivel. Tipikus gimnazista házi-buliba mentünk, ami nem volt épp a kedvenc elfoglaltságom, de a csajok ragaszkodtak hozzá. Végül 2:37-kor bújtunk ágyba. Liza és én a nagy kettes ágyában helyezkedtünk el, Eszti pedig egy hatalmas felfújható matracon aludt sok-sok párnával.

Később felébredtem, felültem az ágyban és körülnéztem. Úgy tűnt, hogy nem én voltam az egyetlen, ugyanis mellettem Liza is kelletlenül mocorgott, Eszti pedig épp a telefonjáért nyúlt.

– Mennyi az idő? – kérdeztük szinte egyszerre Lizával.

– Három óra huszonhat – jött a válasz, nekem pedig hideg futott végig a hátamon.

Nem kapsoltuk fel a lámpát, a többiek épp eldöntötték, hogy visszaalszanak, amikor nyikorogva résnyire nyílt az ajtó. Elkerekedett szemmel néztünk egymásra, aztán az ajtóra, ami ekkor hirtelen kivágódott. A lépcsőházban teljes sötétség és néma csend honolt.

A szobában megfagyott a levegő. Egyikünk sem pisszent. Nem mertünk megmoccanni sem. Lizának nincs se testvére, se háziállata, a szülei pedig már rég aludtak, amikor hazajöttünk, tehát senki sem viccelhetett meg minket.

Ekkor villogni kezdett a lépcsőházi lámpa. Eszti ijedtében egy párnába fúrta az arcát, Liza a lámpát próbálta felkapcsolni, de az nem működött, én pedig meredten a lépcsőházat néztem. Minden idegvégződésemmel éreztem, hogy ennyivel nem ússzuk meg. Éreztem a mellkasomban valaminek a jelenlétét.

Újabb nyikorgást hallottunk. Valami csigalassúsággal lépkedett fel a lépcsőn. Minden egyes fokkal egyre közelebb hozzánk. A lámpa megszűnt villogni. Liza idegesen nyomkodta a villanykapcsolót, ami továbbra sem reagált. Nem tudtam megmozdulni. Még sosem éreztem ilyesmit azelőtt. Megszűnt körülöttem minden, csak a félelem létezett, ami átjárt mindannyiunkat.

Egyszer csak váratlanul felkapcsoltak a lámpák, a nyikorgás is elnémult, mintha elvágták volna. A mellkasom szorítása is feloldódott, de a karomba nyílt az erős fájdalom.

Liza felkapta a szekrény mellől a baseballütőjét és kiment a lépcsőházba, de az üresen tátongott. Mi pedig hittünk neki. Egyikünk sem mert elaludni, de nem is szóltunk egymáshoz. A lányok nem értettek semmit az egészből. De én igen. Kezdett összeállni a kép. Ez nem játék. Valami eljött hozzám. Valami engem akar.